

18° Δ.Σχ.Κοζάνης

Τάξη: Δ2

-Από πού είσαι κουταβάκι;

-Από κείνο το χωριό.

-Πώς τον λέγαν τον παππού σου;

-Κυνηγόσκυλο σοφό.

Μαργαρίτα Πρένγκα

Δοκίμασε να παραλλάξεις τους στίχους του Ζαχαρία Παπαντωνίου.

-Από πού είσαι ποταμάκι;

-Από κείνο το βουνό.

-Πώς τον λέγαν τον παππού σου;

-Σύννεφο στον ουρανό.

[...]

Ζαχαρίας Παπαντωνίου, Χελιδόνια

-Από πού είσαι μηχανάκι;

-Από κείνο το χωριό.

-Πώς το λέγαν το χωριό σου;

-Εντούρο δίκυκλο τρελό.

Χάρης

Συμπλήρωσε τους στίχους που λείπουν ακολουθώντας το ρυθμό του ποιήματος.

Την είδα την Ξανθούλα,
την είδα 'ψες αργά,
κρατούσε μια σακούλα
με κόκκινα αυγά.

Εφούσκωνε τ' αέρι
λευκότατα πανιά,
κι εκείνη ομορφούλα
επήγε μακριά.

Εστέκονταν οι φίλοι
με λύπη, με χαρά,
και κάθονταν κοντά
με δάκρυα καυτά.

Βάσια Τσιάρα

Συμπλήρωσε τους στίχους που λείπουν ακολουθώντας το ρυθμό
του ποιήματος.

Την είδα την Ξανθούλα,
την είδα 'ψες αργά,
φορούσε μια κουκούλα
την έδειχνε παχιά.

Εφούσκωνε τ' αέρι

Λευκότατα πανιά,
και πήγε μια βολτούλα
μακριά στην ξενυχτιά.

Εστέκονταν οι φίλοι
με λύπη, με χαρά,
που βλέπαν την Ξανθούλα
να πάει βόλτα αργά.

Αριάδνη Καραόγλου

8^ο Δ.Σ.Κοζάνης

Τάξη: ΣΤ2

Συμπλήρωσε τα κενά όπως εσύ νομίζεις

Η μαμά και η κόρη

«Άκουσε, με μαμά, σε παρακαλώ. Η ζωή μου είναι στην
εξουσία σου, όπως και το πέταγμα αυτό μέσα στα σύννεφα,
όπου δεν είχα φτάσει ποτέ. Αλλά άκουσέ με: Από τις
μυστικές πηγές της φύσης ερχόταν η λογική και συναντούσε
την καρδιά εξίσου ήπια, μέσα στο στήθος μου. Αυτό το
συναίσθημα γινόταν τραγούδι, όπως και τη στιγμή

που με φιλοξενούσε, όπως τα άστρα πού έλαμπαν ψηλά.
Η ομορφιά των πραγμάτων που ήταν γύρω μου με συγκινούσε
και μεταβαλλόταν σε έκπληξη. Είδα κι εσένα να έρχεσαι
καταπάνω μου, και ο φόβος μου νικήθηκε από το θαύμα της
αγάπης και της προστασίας που το θαύμαζα σαν δώρο των
θεών. Αλλά τη στιγμή εκείνη, από απροσμέτρητο βάθος,
ετοιμάζονταν ν' αναβρύσουν από μένα λόγια για ένα
συναίσθημα που το μάδησε η λογική. Τα άρχιζα, τα
τραγούδια αυτά, εγώ που, όταν ξεσπούσα σε κλάματα,
ένιωθα να μου τρέμει το στήθος, καθώς ήμουν μαζεμένη μέσα
στο δωμάτιο μου. Άφησέ με να ζήσω μια στιγμή μόνο, όσο
για να βγάλω στον αιθέρα και για το αυτί σου το θησαυρό
που αισθάνομαι μέσα μου. Μη σκοτώσεις αυτό που πρέπει να
γεννηθεί!».

Καθώς η κόρη μιλούσε, η μαμά χαλάρωνε το πρόσωπό της,
και με το άλλο έκανε φιλικό νεύμα στην κόρη της,
που όμως τη στιγμή εκείνη ξεψύχησε η σκέψη της.

Παπακάλα Κατερίνα

Δοκίμασε να παραλλάξεις τους στίχους του Ζαχαρία
Παπαντωνίου.

- Από πού είσαι ποταμάκι;
- Από κείνο το βουνό.
- Πώς τον λέγαν τον παππού σου;
- Σύννεφο στον ουρανό.

[...]

Ζαχαρίας Παπαντωνίου, Χελιδόνια

- Από πού είσαι βιβλιαράκι;
- Από τη βιβλιοθήκη εδώ.
- Πώς τον λέγαν τον παππού σου;
- Κτήριο μοναδικό.

Φώτης Πόζογλου

Συμπλήρωσε τα κενά όπως εσύ νομίζεις

Το καλαμάρι και ο καρχαρίας

«Άκουσε, καρχαρία, το τρομαγμένο καλαμάρι. Η ζωή μου είναι στην εξουσία σου, όπως και η κολύμβηση μέσα στον Ειρηνικό Ωκεανό, όπου δεν είχα φτάσει ποτέ. Αλλά άκουσέ με: Από τις μυστικές πηγές της φύσης ερχόταν μια ήπια φωνή και συναντούσε μια άλλη εξίσου ήπια, μέσα στο στήθος μου. Αυτή η πνοή γινόταν τραγούδι, όπως και ο ύφαλος που με φιλοξενούσε, όπως τα άστρα που έλαμπαν ψηλά. Η ομορφιά των πραγμάτων που ήταν γύρω μου με συγκινούσε και μεταβαλλόταν σε χορό. Είδα κι εσένα να έρχεσαι καταπάνω μου, και ο φόβος μου νικήθηκε από το θαύμα της γρήγορης και μεγαλόπρεπης πίστης που τη θαύμαζα σαν δώρο των θεών. Αλλά τη στιγμή εκείνη, από απροσμέτρητο βάθος, ετοιμάζονταν ν' αναβρύσουν από μένα τραγούδια λύπης για μία φάλαινα που έφαγε ένα ψάρι. Τα άρχιζα, τα τραγούδια αυτά, εγώ που, όταν ξεσπούσε παλίρροια, ένιωθα να μου τρέμει το στήθος, καθώς ήμουν μαζεμένο μέσα στα κύματα. Άφησέ με να ζήσω μια στιγμή μόνο, όσο για να βγάλω στη θάλασσα και για το αυτί σου το θησαυρό που αισθάνομαι μέσα μου. Μη σκοτώσεις αυτό που πρέπει να γεννηθεί!».

Καθώς το καλαμάρι μιλούσε, ο καρχαρίας χαλάρωνε τα δόντια του και με την ουρά του έκανε φιλικό νεύμα στο καλαμαράκι που όμως τη στιγμή εκείνη ξεψύχησε.

Χρήστος Παπακωνσταντίνου

Συμπλήρωσε τα κενά όπως εσύ νομίζεις

Η τσιπούρα και ο καρχαρίας

«Άκουσε, καρχαρία τη μικρή μας τη τσιπούρα. Η ζωή μου είναι στην εξουσία σου, όπως και το κολύμπι μας μέσα στα κύματα, όπου δεν είχα ποτέ δαμάσει. Αλλά άκουσέ με: Από τις μυστικές πηγές της φύσης ερχόταν μια ήπια πνοή και συναντούσε μία άλλη εξίσου ήπια, πίσω από τα λέπια μου. Αυτή η πνοή γινόταν μπουρμπουλήθρα, που με φιλοξενούσε, όπως τα πλοία πού έπλεαν πάνω από το νερό. Η ομορφιά των πραγμάτων που ήταν γύρω μου με συγκινούσε και μεταβαλλόταν σε κολύμπι. Είδα κι εσένα να έρχεσαι καταπάνω μου, και ο φόβος μου νικήθηκε από το θαύμα της γρήγορης κίνησής σου, που τη θαύμαζα σαν δώρο των θεών. Αλλά τη στιγμή εκείνη, από απροσμέτρητο βάθος, ετοιμάζονταν ν' αναβρύσουν από μένα φούσκες λύπης για ένα ψάρι που το μάδησε ο κάρχας ο καρχαρίας. Τα άρχιζα, τα τραγούδια αυτά, εγώ που, όταν ξεσπούσε το κύμα, ένιωθα να μου τρέμει το στήθος, καθώς ήμουν μαζεμένο μέσα στο κοχύλι μου. Άφησέ με να ζήσω μια στιγμή μόνο, όσο για να βγάλω στον αιθέρα και για το αυτί σου το θησαυρό που αισθάνομαι μέσα μου. Μη σκοτώσεις αυτό που πρέπει να γεννηθεί!».

Καθώς η τσιπούρα μιλούσε, ο καρχαρίας χαλάρωνε το κοφτερό δοντάκι του και με το άλλο έκανε φιλικό νεύμα στην τσιπούρα που όμως τη στιγμή εκείνη ξεψύχησε.

Αθανασία Τσαπανίδου

Δοκίμασε να παραλλάξεις τους στίχους του Ζαχαρία Παπαντωνίου.

- Από πού είσαι ποταμάκι;
- Από κείνο το βουνό.
- Πώς τον λέγαν τον παππού σου;
- Σύννεφο στον ουρανό.

[...]

Ζαχαρίας Παπαντωνίου, Χελιδόνια

-Από πού είσαι Wi-Faki;

-Από κείνο το δικτυάκι.

-Πώς τον λέγαν τον υπολογιστή σου;

-Σύννεφο στο hp.

Φραντζέσκα Μαλόκου